

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12CoP/28/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6212206002
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 05. 2013
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Trubanová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2013:6212206002.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Trubanovej, PhD. a sudcov JUDr. Zity Nagypálovej a JUDr. Renáty Deákovej, v právnej veci navrhovateľky A. H., rod. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. E., P. O. D. XXX/X, toho času zdržiavajúcej sa na adrese u rodičov N. E., F. XX, zamestnanej L. A. M. E., zast. JUDr. Vladimírom Barčíkom, advokátom, z Advokátskej kancelárie Mierová 1 vo Veľkom Krtíši, proti odporcovi A. H., rod. H., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom N. E., P. O. D. XXX/X, nezamestnaného, zast. JUDr. Vladimírom Zvarom, advokátom z Advokátskej kancelárie SNP 1/A vo Veľkom Krtíši, za účasti Úradu práce sociálnych vecí a rodiny vo N. E. ako kolízneho opatrovníka maloletej K. H., nar. XX. XX. XXXX, v konaní o rozvod manželstva a o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu na čas po rozvode, na odvolanie matky proti rozsudku Okresného súdu Veľký Krtíš, č. k. 9P/178/2012 - 93, zo dňa 05. 04. 2013, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu vo výroku, podľa ktorého je odporca - otec dieťaťa oprávnený stýkať sa s maloletou K. H., nar. XX. XX. XXXX každý nepárny týždeň v mesiaci od piatku od 17.00 hod. do nedele 17.00 hod. s tým, že si dieťa prevezme pred bytom navrhovateľky - matky a na tomto mieste navrhovateľke - matke dieťa odovzdá a navrhovateľka - matka je povinná dieťa na styk s odporcom - otcom riadne pripraviť a dieťa mu v určenom čase odovzdať a súvisiacom výroku o trovách konania, p o t v r d z u j e .

Žiaden z účastníkov n e m á právo na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd manželstvo účastníkov konania rozviedol (I. výrok), na čas po rozvode zveril maloletú K. H. do osobnej starostlivosti navrhovateľky - matky (II. výrok), odporcu - otca zaviazal prispievať na jej výživu mesačným výživným 95 Eur počnúc právoplatnosťou výroku o rozvode manželstva (III. výrok), tiež upravil styk otca s maloletou v zmysle výroku napadnutého rozsudku (IV. výrok) a o trovách konania rozhodol v zmysle § 144 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“) tak, že účastníci nemajú právo na ich náhradu.

V odôvodnení prvostupňový súd opierajúc sa o ust. § 113 OSP, §§ 22, 23, 24 a 25 zákona o rodine č. 36/2005 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o rodine“), uviedol, že medzi účastníkmi (manželmi) nebolo sporným, že ich manželstvo neplní účel a svoje funkcie minimálne od marca 2012, kedy sa navrhovateľka rozhodla s dieťaťom opustiť odporcu a odsťahovala sa na adresu ku svojim rodičom, od ktorého času nie je v manželstve účastníkov napíňaná funkcia výchovná, ekonomická a ani biologická a manželia nemajú záujem na obnovení manželského spoluzitia,

čo zvýrazňuje vážnosť narušenia a trvalosť rozvratu ich manželstva, preto súd mal za to, že sú splnené všetky hmotno-právne podmienky pre rozvod manželstva a manželstvo účastníkov rozviedol.

Na základe vykonaného dokazovania (aj znalecký posudok č. 56/2012 z konania sp. zn. 7P/83/2012) súd nevyhovel návrhu odporcu na striedavú osobnú starostlivosť obidvoch rodičov a zveril maloletú K. po rozvode do osobnej starostlivosti navrhovateľky - matky, ktorá bude oprávnená dieťa zastupovať a spravovať jeho majetok, pretože maloletá je s ňou úzko spätá a emočne na nej závislá a vychádzajúc z pomerov rodičov vrátane ich príjmov určil odporcovi - otcovi povinnosť prispievať na maloletú K. pravidelným mesačným výživným vo výške 95 Eur, čo je v jeho možnostiach a schopnostiach aj napriek tomu, že v čase rozhodovania nemá uzavretý pracovný vzťah a nie je poberateľom dávok v hmotnej núdzi, resp. dávok v nezamestnanosti. Keďže účastníci konania sa nedohodli o rozsahu styku otca s maloletou, určil ho súd opierajúc sa aj o výsledky dokazovania v danom konaní aj v konaní vedenom na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši č. k. 7P/83/2012 a rozhodnutia v tomto konaní, keď nebolo preukázané, že by maloletá K. zle znášala stretávanie sa (styk) so svojim otcom, preto je len v prospech maloletého dieťaťa v predškolskom veku, že môže za situácie, keď jeho rodičia spolu nežijú, tráviť čo najširší čas s obidvoma rodičmi, preto súd mal za to, že určenie úpravy styku otca s maloletou K. od piatku 17.00 hod. do nedele 17.00 hod. je pre ňu výhodnejší, ako určenie styku od soboty 09.00 hod. do nedele 17.00 hod. aj z dôvodu, že zo záverov znaleckého posudku nevyplýva zistenie, že by úprava, kedy dieťa prespí u otca o jednu noc viacej, mala mať nepriaznivý vplyv na jeho fyzický a duševný rozvoj a tiež preto, lebo povinnosťou matky dieťaťa je dieťa na styk s otcom riadne pripraviť a vystrojiť a raňajší čas pred 09.00 hod. v sobotu, ktorý by bol využitý na túto prípravu, by mohol ukrátiť dieťa o potrebu dlhšieho spánku, ktorý je pre dieťa v tomto veku dôležitý, ktorá jednotná úprava (bez špecifickej úpravy v určené sviatky) styku otca s dieťaťom počas celého kalendárneho roka sa javila súdu výhodnejšia s prihliadnutím na záujem dieťaťa.

Okresný súd svoje rozhodnutie o trovách konania podľa § 144 OSP dôvodil okolnosťami prípadu a pomermi navrhovateľky, ktorá je zamestnaná a má stabilný zdroj príjmu, nepožiadala súd o oslobodenie od súdno-poplatkovej povinnosti, ktorú si splnila zaplatením súdneho poplatku z návrhu na začatie konania vo výške 66 Eur v kolkových známkach na prvopise návrhu. Tiež navrhovateľka je v konaní zastúpená právny zástupcom, ktorého si sama zvolila, čím nesie riziko, že v prípade svojej neúspešnosti v konaní bude musieť mu uhradiť nevyhnutné náklady za poskytnutú právnu službu. Navrhovateľka sa nepokúsila využiť inštitút zabezpečenia právnej ochrany prostredníctvom Centra právnej pomoci, čo v komplexe odôvodňuje ten záver, že súd nevzhliadol na jej strane dôvody a okolnosti prípadu, pre ktoré by zaviazal odporcu nahradiť jej trovy konania.

Proti rozsudku sa v zákonnej lehote odvolala matka čo do výroku o úprave styku otca s maloletou a výroku o náhrade trov konania. Poukázala na rozdielne rozhodnutie súdu v konaní 7P/83/2012 rozsudkom zo dňa 18. 03. 2013 a vzhľadom na nezodpovednosť otca maloletej považuje rozhodnutie o rozšírení styku za nesprávne a v rozpore so záujmom maloletej dcéry. Má vážne a dôvodné pochybnosti o spôsobilosti otca riadne sa o maloletú postarať vzhľadom na jeho doterajšie správanie a spôsob života. Má vedomosť, že 21. 03. 2013 viedol opitý (opätovne) motorové vozidlo, čím spáchal trestný čin a bol odsúdený, bližšie okolnosti nie sú známe, žiada pripojiť predmetný trestný spis. Podľa matky pre nespôsobilosť otca starať sa o maloletú nestačí psychologické posúdenie osobnosti otca, ale navrhovala aj vyšetrenie znalcami z odboru psychiatrie, príp. posúdenia stupňa závislosti na alkohole. Otec si dlhodobo alebo nepravidelne neplní vyživovaciu povinnosť voči maloletej dcére, má problémy so zamestnaním a matka pre jeho správanie bola nútená opustiť spoločnú domácnosť s maloletou a presťahovať sa k rodičom, pričom odporca býva sám v ich spoločnom byte, neplatí nájomné a za služby spojené s užívaním bytu a nepodieľa sa ani na splácaní spoločných dlhov, ktoré narastajú. Nedostatkom bolo aj to, že kuratela nedokázala prešetriť pomery a podmienky v tomto byte pre nespoluprácu otca. Podľa navrhovateľky prvostupňový súd pochybil aj pri rozhodovaní o náhrade trov konania, keď navrhovateľka sa zodpovedne stará o maloletú dcéru, dlhodobo a stabilne ju zabezpečuje hmotne oproti odporcovi, ktorý nezodpovedným prístupom k rodine nielen neprispieva na výživu maloletej, ale aj zadlžuje rodinu. Navhuje, aby odvolací súd zmenil napadnutý rozsudok tak, že otec je oprávnený stykať sa s maloletou K. každú nepárnu nedeľu v čase od 09.00 hod do 17.00 hod. a odporca je povinný nahradiť navrhovateľke trovy konania tak, ako boli vyčíslené písomne

a nahradiť trovy odvolacieho konania tak, ako budú vyčíslené, a to rozsudku na účet jej právneho zástupcu.

do 3 dní od právoplatnosti

Otec zaslal súdu prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyjadrenie k odvolaniu matky, v ktorom uviedol, že navrhovateľkou navrhované dôkazy nemajú vplyv na zisťovanie skutkového stavu, s poukazom na § 213 ods. 3 OSP. Podotkol, že iná situácia nastáva v prípade rozvodu manželstva, keď rozsudok o rozvode vytvára konečnú štandardnú situáciu, kým konanie do rozvodu manželstva je konaním, keď sú určité možnosti obnovenia spolužitia a vzťahy medzi rodičmi majú iný charakter než pri rozvode, preto má za to, že v prípade rozvodu treba starostlivejšie a hlbšie skúmať potreby maloletého dieťaťa na vytváranie si osobného kontaktu s druhým rodičom, ktorému nebolo zverené do osobnej starostlivosti. V súvislosti s námietkou navrhovateľky ohľadom pochybností o starostlivosti otca starať sa o výchovu maloletého dieťaťa, odporca zdôraznil, že je spôsobilý starať sa o dieťa aj v prípade striedavej starostlivosti, avšak vzhľadom na závery znalkyne Z. E. a na skutočnosť, že medzi otcom a matkou dieťaťa nie je pravidelný verbálny kontakt, otec po usmernení svojim právnym zástupcom čiastočne upravil požiadavku na striedavý styk, avšak požaduje v súlade so znaleckým posudkom kontakt s dcérou v čo najväčšom rozsahu, pretože styk rodiča s deťmi nie je prvoradý, ale prvoradý je záujem dieťaťa na tom, aby malo prístup k obojmu rodičom. Podľa jeho názoru v prípade rozvodu je možné zvýšiť kontakt s dcérou v ucelených časových intervaloch bez ohľadu na predchádzajúce konanie 7P/83/2012. Okresný súd v rozvodovej veci vychádzal zo znaleckého posudku Z. E. č. 56/2012, na ktorý odkazuje aj odporca. Súhlasil s rozhodnutím okresného súdu, stotožnil sa s jeho názormi. Argumentáciu týkajúcu sa nedoplatkov na výživnom považuje za nedôležitú v tejto veci. Argumentáciu odvolateľky ohľadom nesprávneho rozhodnutia o trovách konania považuje za rozpornú so skutkovým stavom, ide o účelové tvrdenie, ktoré namieta. V rozvodových veciach platí všeobecná zásada, že účastníci nemajú právo na náhradu trov, len výnimočne môže súd priznať náhradu, ak to odôvodňujú okolnosti prípadu, alebo pomery účastníkov. Podľa odporcu ekonomické pomery sú skoro rovnaké u oboch účastníkov a odporca popiera, že by jedine výlučným svojím správaním zapríčinil rozvrat manželstva. Poukázal na povahové vlastnosti navrhovateľky, na jej náhly odchod zo spoločnej domácnosti na jej správanie k odporcovi, a to všetko preto, lebo v tomto období sa odporca dopyčul, že navrhovateľka udržiavala intímnu známosť s iným mužom, ktorá známosť začala ešte v čase spoločného spolužitia, takže jediným a výlučným dôvodom jej správania je táto skutočnosť. Navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutej časti ako vecne správny potvrdil.

Krajský súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov, ďalej aj „OSP“) prejednal odvolanie matky v rozsahu danom v § 212 ods. 2 písm. a) OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu v napadnutej časti o úprave styku otca s maloletou a súvisiacom výroku potvrdil ako vecne správny podľa § 219 OSP.

Podľa § 219 ods. 1 OSP odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 OSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd sa oboznámil s obsahom spisu Okresného súdu Veľký Krtíš, č. k. 9P/178/2012 a nezistil žiadne okolnosti, ktoré by spochybňovali v tejto veci správnosť rozsudku prvého stupňa, súd prvého stupňa venoval náležitú pozornosť zisteniu všetkých rozhodných skutočností, dostatočne zistil skutkový stav a mal spoľahlivé a dostatočné podklady pre rozhodnutie vo veci. Správne právne vec posúdil a v súlade s ním postupoval správne, keď rozhodol v zmysle výrokov napadnutého rozsudku vrátane výroku o úprave styku otca s maloletou a súvisiacom výroku o trovách konania, pričom uvedené výroky prvostupňový súd aj adekvátne odôvodnil S týmito dôvodmi sa v celom rozsahu odvolací súd stotožňuje a v podrobnostiach na ne odkazuje.

Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia o úprave styku otca s maloletou odvolací súd uvádza, že právo styku detí s rodičmi vyplýva aj z čl. 41 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky, podľa ktorého starostlivosť o deti a ich výchova je právom rodičov, deti majú právo na rodičovskú výchovu a starostlivosť, právo rodičov možno obmedziť a maloleté deti možno od rodičov odlúčiť proti vôli rodičov len rozhodnutím súdu na základe zákona. Tiež vychádzajúc z medzinárodných dohovorov sa premieta právo styku aj do rozhodovacej praxe súdov. V tomto smere odvolací súd uvádza, že právo styku a zásady jeho správneho výkonu sa premietajú aj do judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorý opakovane konštatoval, že „je v záujme dieťaťa, aby udržovalo rodinné vzťahy s odlúčeným rodičom a aby nebolo odtrhnuté od svojich koreňov“ (Gorgulu vs. Nemecko - aplikácia no.74969/01), resp. „že dieťa má právo na to, aby dostalo príležitosť rozvíjať svoj vzťah ku každému z rodičov a prejavíť svoje city skutočne slobodne bez akéhokoľvek vonkajšieho tlaku so strany druhého rodiča“ (Hansenova vs. Turecko - aplikácia no. 36141/97). Právo styku, resp. právo stretávania sa rodiča s dieťaťom zaručuje oprávnenej osobe (rodičovi) právo vidieť dieťa, právo na prístup k dieťaťu, právo určiť miesto a spôsob trávenia času počas stretávania, právo výlučne výchovne na dieťa počas tohto času pôsobiť a právo na náhradu za čas stretávania, ktorý sa nerealizoval z dôvodov, ktoré nespočívajú v osobe oprávneného. Zásahy do riadnej realizácie týchto čiastkových oprávnení sú obmedzením styku, ku ktorému nie je možné pristúpiť len za podmienok, daných ustanovením § 25 ods. 3 zákona o rodine. Najideálnejším riešením stále zostáva úprava stretávania sa rodiča s dieťaťom uzavretím konkrétnej dohody rodičov. Takáto dohoda totiž poskytuje oprávnenému rodičovi určitý základný rámec na stretávanie, ktorý je vynútitelný štátnou mocou v prípade, ak bude stretávanie marené. Nič nebráni rodičom, aby následne v praktickom živote tento rámec dohodou modifikovali podľa potrieb dieťaťa a ich samotných. Pokiaľ však takýto rámec neexistuje a súd stretávanie konkrétne neupraví ani autoritatívnym rozhodnutím, vzniká potenciálna možnosť rozporov a konfliktov medzi rodičmi, ktoré rozhodne nie sú ku prospechu dieťaťa. Zákonná úprava teda vždy preferuje dohodu rodičov, pokiaľ sa však rodičia nedohodnú, ďalšou možnosťou ako upraviť stretávanie rodiča s dieťaťom, je autoritatívne súdne rozhodnutie, ktoré je subsidiárne riešenie pre všetky ostatné prípady, teda jednak, ak sa rodičia o styku nedohodnú vôbec a ani nepožiadajú o neupravenie styku alebo ak sice uzavru dohodu, ale táto nebude v záujme maloletého dieťaťa a tak ju súd nebude akceptovať. Súd musí upraviť styk autoritatívne vždy, ak z okolností prípadu usúdi, že medzi rodičmi stále trvajú negatívne emócie, ktoré môžu v budúcnosti ohroziť realizáciu stretávania, ak má byť ponechané na dohodu rodičov. Riešenie, ktoré by mohlo v budúcnosti vytvoriť podmienky pre vznik a eskaláciu napätia medzi rodičmi, a tým sťažiť situáciu dieťaťa, nie je v súlade so záväzkami, ktoré pre všetky štátne orgány vyplývajú z čl. 3 Dohovoru o právach dieťaťa. Striktná a vykonateľná úprava stretávania eliminuje ďalšie potenciálne dohodovanie medzi rodičmi, ktoré by zbytočne zaťažovalo dieťa. Poskytuje minimálny právny rámec pre zachovanie kontaktu medzi rodičom, ktorému nie je dieťa zverené, a dieťaťom. Tým štát dostojí svojmu pozitívnemu záväzku v rodinnoprávnych vzťahoch.

V predmetnej veci prvostupňový súd dôsledne skúmal uvedené zákonné hľadiská, dospel k správne mu záveru o určení styku v rozsahu tak, ako je uvedené v napadnutom výroku rozsudku, na prekážku správnosti ktorého nie je ani rozdielne rozhodnutie v konaní sp. zn. 7P/83/2012, čo napokon okresný súd v napadnutom rozsudku aj zohľadnil, adekvátne odôvodnil a zdôraznil, že vychádzal nielen z výsledkov dokazovania v konaní, ale aj v konaní sp. zn. 7P/83/2012 vrátane rozhodnutí.

K odvolacím dôvodom matky v súvislosti s jej spochybnovaním spôsobilosti otca riadne sa o maloletú K. postarať odvolací súd uvádza, že matka svoje tvrdenia jednak nepreukázala a jednak z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa nevyplývala taká skutočnosť, ktorá by spochybnovala spôsobilosť otca postarať sa o maloletú K. a bola by v rozpore s upraveným rozsahom styku maloletej so svojím otcom v napadnutom rozsudku. Dieťa aj rodič, s ktorým dieťa nežije, majú právo na vzájomný styk a zasiahnuť do tohto práva je možné len výnimočne a len vtedy, ak by styk rodiča s dieťaťom bol v rozpore so záujmom dieťaťa. K takémuto zásahu dochádza obyčajne, ak sa preukáže (znaleckým posudkom), že styk rodiča s dieťaťom objektívne pôsobí na dieťa negatívne, čo nie je daný prípad. Pokiaľ matka v odvolaní poukázala na údajnú situáciu zo dňa 21. 03. 2013 a vyslovila obavy o bezpečnosť maloletej dcéry pri stretávaní sa s otcom, ktoré skutočnosti objektívne nepreukázala, na základe čoho odvolací súd nemôže vychádzať len z týchto nepreukázaných tvrdení a obáv matky a ísť proti právu dieťaťa a rodiča na vzájomný styk, osobitne za situácie pokiaľ prvostupňový súd vychádzal pri určení styku zo záverov znaleckého posudku č. 56/2012 zo dňa 20. 12. 2012 vypracovaného v konaní vedenom na Okresnom súde vo Veľkom Krtíši č. k. 7P/83/2012, nachádzajúcim

sa na č. I. 57 - 70 súdneho spisu, voči ktorému výhrady matky zo súdneho spisu nevyplývajú. Naopak matka pri formulovaní návrhu na určenie styku sa na tento znalecký posudok odvolávala (zápisnica z pojednávania zo dňa 15. 03. 2013, č. I. 84 a nasl.). Z uvedeného dôvodu, pokiaľ matka v odvolaní uvádzala, že pre nespôsobilosť otca starať sa o maloletú nestačí psychologické posúdenie osobnosti otca, ale navrhovala aj vyšetrenie znalcami z odboru psychiatrie, príp. posúdenia stupňa závislosti na alkohole, odvolací súd poukazuje na § 153 ods. 1 OSP, v zmysle ktorého súd rozhoduje na základe skutkového stavu, ktorý vyplynul z vykonaných dôkazov, ako aj z tých skutočností, ktoré akceptoval z prednesov účastníkov. V tomto smere je relevantným, že súd prvého stupňa splnil vo vzťahu k účastníkom poučovaciú povinnosť podľa § 120 ods. 4 OSP (č. I. 85) a otec (odporca), ako aj samotná matka (navrhovateľka), nemali ďalšie návrhy na dokazovanie. Ak teda účastník mal možnosť súdu predložiť návrh na dôkaz a toto neurobil, nemôže byť táto jeho pasivita hodnotená na ujmu toho, aby súd nemohol z vykonaných dôkazov urobiť skutkový záver a vecne správne rozhodnúť. Pokiaľ teda aj napriek uvedenému matka maloletej K. chcela vykonať ďalšie znalecké dokazovanie, nič jej nebránilo, aby takýto návrh urobila. Podľa názoru odvolacieho súdu navrhovateľka v odvolacom konaní nepreukázala potrebu vykonania ďalšieho znaleckého dokazovania ako dôkazu v záujme maloletej K. a potrebu vykonania takéhoto dôkazu odvolací súd nezistil. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje, že do práva rodiča výchovne pôsobiť na svoje dieťa možno obmedzujúco zasiahnuť len vtedy, ak na to existujú dôvody, ktoré by mohli viesť k pozastaveniu, obmedzeniu alebo pozbaveniu výkonu rodičovských práv. Bez existencie týchto dôvodov niet dôvodu na to, aby bol výchovný vplyv jedného rodiča neprímerane obmedzovaný. Z vykonaného dokazovania pred súdom prvého stupňa nevyplýval dôvod, pre ktorý by nebolo možné nariadiť styk maloletej K. so svojím otcom v takom rozsahu ako je to uvedené v napadnutom rozsudku, takýto dôvod nezistil ani odvolací súd.

Zhrnúc uvedené preskúmajúc dôvody matky odvolací súd nezistil také skutočnosti, ktoré by boli dôvodom na zmenu, prípadne iné určenie styku alebo také určenie, o ktoré žiadala matka, z toho dôvodu rozhodol tak, ako je určené vo výroku tohto rozhodnutia.

V konaní o rozvod, s ktorým je zo zákona spojené konanie o úprave výkonu rodičovských práv a povinností, podľa § 144 veta prvá OSP v zásade nemá žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania podľa jeho výsledku, t.j. nezáleží na tom, či sa návrhu na začatie takéhoto konania vyhovie alebo sa daný návrh zamietne, ale zásadne niet práva na náhradu trov konania. Prvostupňový súd nepochybil a správne rozhodol o trovách konania v súlade s týmto zákonným ustanovením, keď nezhliadol v okolnostiach prípadu a pomeroch účastníkov výnimočnú situáciu v zmysle § 144 druhá veta OSP umožňujúcu priznanie náhrady trov konania alebo ich časti, ktorý záver nemôže ovplyvniť ani subjektívne tvrdenie navrhovateľky uvádzané v odvolaní. Na základe uvedeného, keďže ani odvolací súd nezistil v danom prípade pri rozhodovaní o trovách konania potrebu aplikácie § 144 druhá veta OSP, odvolací súd rozhodol o trovách odvolacieho konania tak, že náhradu trov odvolacieho konania žiadnemu z účastníkov nepriznal (§ 144 veta prvá OSP).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu Banská Bystrica v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.